08/03/2020

Εορτάστηκε στη Νάουσα η Κυριακή της Ορθοδοξίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή της Ορθοδοξίας 8 Μαρτίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Ναούσης.

Στο τέλος τέλεσε την καθιερωμένη τελετή της Κυριακής της Ορθοδοξίας και αμέσως μετά Δοξολογία επί τη επετείω της ενάρξεως της Επαναστάσεως του 1822 στην πόλη της Νάουσας.

Μετά την Θεία Λειτουργία στον αύλειο χώρο του Ιερού Ναού παρουσία των τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών πραγματοποιήθηκαν τα αποκαλυπτήρια του μνημείου για την επέτειο της ενάρξεως της Επαναστάσεως του 1822.

Για τις φωτογραφίες πατήστε ΕΔΩ

OrthodoxiasNaousa2020 3

Image not found or type unknown

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Σαρκός τό ἐκτύπωμα ἀναστη-λοῦ-ντές σου, Κύριε, σχετικῶς ἀσπαζό-μεθα, τό μέγα μυστήριον τῆς οἰκονομίας τῆς σῆς ἐκδη-λοῦ-ν-τες».

Πρώτη Κυριακή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί τόν πένθιμο χαρακτήρα τῶν προηγου-μένων ἡμερῶν διαδέχεται ὁ πανη-γυρικός τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τή νί-κη τῆς πίστεως κατά τῆς ἀπιστίας, τή νίκη τῆς ἀληθείας κατά τοῦ ψεύ-δους, τή νίκη τῆς εὐσεβείας κα-τά τῆς ἀσεβείας, ἀνα-μιμνη-σκό-μενη τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν της εἰκόνων τήν πρώτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν τοῦ ἔτους 843 καί τήν ἀπόφαση τῆς Ζ΄ Οἰ-κου-μενικῆς Συνόδου γιά τήν τιμη-τική προσκύ-νησή τους ἀπό τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν μέ αὐτήν τιμή στό εἰκονιζόμενο ἱερό πρόσωπο.

Ἡ Κυριακή ὅμως τῆς Ὀρθοδοξίας δέν σηματοδοτεῖ ἁπλῶς τό τέλος μιᾶς μακρόχρονης διαμάχης στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Δηλώνει καί ὁμολογεῖ περίτρανα ἀνά τούς αἰῶνες τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας στό μέγα μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας, ὅπως ψάλλει σή-μερα καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος. Δηλώνει καί ὁμο-λο-γεῖ τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός δέν ἔλαβε μόνο μορφή ἀνθρώπου, ἀλ-λά ἀνέλαβε ὁλόκλη-ρη τήν ἀνθρώ-πινη φύση ἐκτός ἁμαρ-τίας.

Καί αὐτή τή φύση, πού ἔφερε ἀσυγχύτως μαζί μέ τή θεία, τήν ἀνακαίνισε μέ τή σταυ-ρική του θυσία καί τήν ἀνέστησε ἀπό τόν θάνατο πού τῆς προκάλεσε ἡ ἁμαρ--τία μέ τήν Ἀνάστασή του. Καί ἀκόμη τήν ἐτίμησε σέ ὕψιστο βαθμό ἀναλαμβάνοντάς την μαζί του στόν οὐρανό κατά τήν ἡμέρα τῆς ἐνδόξου Ἀναλήψεώς του.

Αὐτό εἶναι τό βαθύτερο περιε-χό-με-νο καί νόημα τῆς σημερινῆς ἡμέ--ρας, τό ὁποῖο ἐκφράζει ἡ τιμη-τική προσκύνηση τῶν ἱερῶν λειψάνων καί τῶν ἱερῶν εἰκό-νων. Καί γι᾽ αὐτό ἐμεῖς οἱ ὀρθό-δοξοι δέν προσκυνοῦμε τιμητικά μό-νο τήν ἱερή εἰκόνα τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά καί τῆς Παναγίας Μητέ-ρας του καί τῶν ἐκλεκτῶν δού-λων του, τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Διότι καί αὐτοί μέ τόν ἀγώνα καί τό μαρτύριό τους ἀλλά καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἐπέτυχαν τόν ἁγιασμό

τῆς ἀνθρωπίνης τους φύ-σεως, τόν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός τους, ὥστε νά μετα-δίδουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί σέ μᾶς τούς πιστούς πού ἀποδί-δου-με τόν σεβασμό μας στίς ἱερές εἰ-κόνες καί τά τίμια καί χαριτόβρυ-τα λεί-ψανά τους.

Ὅμως ἡ πίστη αὐτή τῆς Ὀρθο-δόξου Ἐκ--κλησίας μας σχετικά μέ τίς ἱε-ρές εἰκόνες καί τήν τιμητική προ-σκύνησή τους δέν εἶναι ἁπλῶς μία δογματική λεπτομέρεια. Εἶναι μία ὑπαρξιακή βεβαιότητα γιά τόν κά-θε ἄνθρωπο, γιά τόν κάθε πι-στό. Διότι ὁ Θεός δέν ἐτίμησε τόν ἄν-θρωπο μόνο δημιουργώντας τον κατ᾽ εἰκόνα καί καθ᾽ ὁμοίωσή του· δέν τόν ἐτίμησε μόνο ἐμφυ-σώ-ντας του τή θεία πνοή, ἀλλά τόν ἐτί-μησε προσλαμβάνοντας διά τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριά-δος, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-στοῦ, τήν ἀνθρώπινη σάρκα καί τήν ἀνθρώπινη φύση, καί θεώ-νοντας την μέ τήν ἐν σώματι εἰς οὐρανούς ἄνοδό του.

Ἀπό τήν τιμή αὐτή, τήν ὁποία ἔδω-σε ὁ Χριστός στήν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ἀπορρέει καί ὁ σεβασμός τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τόν ὁποῖο ὀφείλουμε καί νά προστα-τεύ-ουμε καί νά ἀποδίδουμε. Καί ἕνα ἀπό τά σημαντικότερα στοι-χεῖα αὐτοῦ τοῦ σεβασμοῦ καί αὐ-τῆς τῆς τιμῆς τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἐλευθερία του, ἡ φυσική καί ἡ πνευματική, ἡ ἐλευ-θερία του ὡς δικαίωμα αὐτοδια-θέ-σεως τοῦ σώ-ματος καί τῆς ψυχῆς του, ἡ ἐλευ-θερία του ὡς ἐλευθερία ζωῆς καί πίστεως.

Αὐτήν τήν ἐλευθερία διε-κ-δί--κη-σαν καί οἱ πατέρες μας, ὅταν τήν Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 1822, συγκεντρωμένοι στόν ναό τοῦ με-γαλομάρτυρος ἁγίου Δημητρίου, ζήτησαν τήν εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ γιά νά ξεκινήσουν τόν ἀγώνα γιά τήν ἀπελευθέρωση τους ἀπό τόν πολύ-χρονο τουρκικό ζυγό· γιά νά διεκ-δικήσουν τό δικαίωμά τους νά ζοῦν ἐλεύθεροι καί χωρίς φόβο, νά λατρεύουν τόν Θεό καί νά ὁμο-λογοῦν τήν πίστη τους, νά ὁμι-λοῦν ἐλεύθερα τή γλώσ-σα τους καί νά τή διδάσκουν στά παιδιά τους μαζί μέ τήν ἱστορία καί τίς παραδόσεις τοῦ Γένους μας.

Γνώριζαν ὅτι τό ἐγχείρημά τους ἦταν παράτολμο. Γνώριζαν ποιές θά ἦταν οἱ συνέπειες μιᾶς ἀπο-τυ-χίας, ἀλλά δέν δίστασαν. Μέ πίστη στόν Θεό καί μέ τή βεβαιό-τητα ὅτι ἀγωνίζονται γιά τό δί-καιο καί ὁ Θεός θά εὐλογήσει τήν προσπά-θειά τους, ξεκίνησαν ἕτοι-μοι καί νά θυσιασθοῦν γιά τήν πί-στη στόν Θεό καί γιά τήν ἐλευ-θερία τῆς πα-τρίδος τους.

Τό παράδειγμά τους, παράδειγμα πίστεως καί ἐλπίδος στόν Θεό, πα-ρά-δειγμα γενναιότητος καί θάρ-ρους, εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρο καί ὀφείλει νά μᾶς ἐμπνέει ὅλους, ἰδι-αιτέρως, ἐπιτρέψτε μου νά πῶ, τήν κρίσιμη αὐτή ἐποχή καί περίοδο τήν ὁποία διέρχεται ἡ πα-τρίδα μας.

Ὅλοι εἴμεθα θεατές ὅσων γίνονται στά σύνορα τῆς πατρίδος μας. Ἡ πίστη μας

στόν Θεό ἀλλά καί ἡ ἀγάπη γιά τήν ἐλευθερία τήν ὁποία ὅλοι δικαιοῦνται εἶναι δεδομένη, γι᾽ αὐτό καί ἔχουμε ὑποχρέωση νά προσευχόμεθα στόν Θεό νά ἐνισχύει καί τόν στρατό καί τήν ἀστυνομία πού φυλάσσουν τά σύνορα τῆς πατρίδος μας, ὄχι γιατί δέν θέλουμε ἀνθρώπους, δέν θέλουμε ἀνθρώπους πού ζοῦν τά προβλήματά τους, ὅπως τά ἔζησε καί ὁ δικός μας λαός, ἀλλά γιατί πρόκειται γιά μία τακτική ἀλλοτριώσεως καί ἀλλοιώσεως καί τῆς ἐθνικῆς μας συνειδήσεως καί τῆς ἴδιας τῆς πατρίδας μας ἀπό ἀνθρώπους ξένους ὄχι μόνο πρός τήν πατρίδα μας ἀλλά καί πρός τά ἔθη μας καί πρός τήν πίστη μας καί πρός τήν ἀνθρώπινη ἀξία. Πρέπει, λοιπόν, νά εἴμεθα ἐν ἐπιφυλακῇ καί ἐν προσευχῇ, οὕτως ὥστε ὁ Θεός νά φωτίζει καί τούς κρατοῦντες ἀλλά καί αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται ἐκεῖ μέ κάθε θυσία γιά νά χαρίζουν σέ μᾶς αὐτή τήν ἐλευθερία, τήν ὁποία μέ τόσους κόπους καί μέ τόσους πόνους μᾶς παρέδωσαν οἱ πατέρες μας.

Γι᾽ αὐτό καί ἄς προσπα-θοῦ-με καί ἄς ἀγωνιζόμεθα καί ἐμεῖς πάντοτε μέ ἐμπι-στο-σύνη στόν Θεό, ὅπως καί οἱ πα-τέρες μας, γιά νά διαφυλά-ξουμε καί τήν πίστη καί τήν ἐλευ-θερία ὡς ἄτομα καί ὡς ἔθνος. Καί ὁ Θεός νά εἶναι, ἀδελφοί μου, μαζί μας.